

Arnhem, 7 januari 2024

Lieve Henk,

Vroeger verstopten mijn ouders met Driekoningen
een knikker in een bakje vanillevla –
wie van mijn broers en ik het stukje glas in zijn toetje vond
en zijn tanden niet stuk beet mocht kiezen wat we de volgende avond aten.

Altijd friet.

Tradities bieden houvast in de tijd,
zeker wanneer windstoten de wereld onvast maken
en het hoogwater ons steeds vaker aan de lippen staat.

Dit nieuwe jaar knalde binnen met geweld,
op de eerste dag met granaatharde knallen
de tweede met code oranje.

En terwijl Henk aan de wintertakken rukte en de bomen van dood hout ontdeed,
leek het mij een goed idee om naar een overdekte speeltuin te gaan.

Een plek met potjes neprozemarijn op de tafeltjes,
waar zelfs het plastic weet te verleppe
en het gekrijs van kinderen de razende storm buiten overstemde.

Om mij heen zag ik goede voornemens verbrokkelen.

Maar na elke storm volgt de stilte, dus ook na Henk;
takken worden van de weg geraapt, historische kelders leeggepompt
en afgedreven woonboten weer teruggesleept.

Ik veegde mijn goede voornemens bij elkaar
en bakte een Driekoningenkoek
met anijsblokjes en boekweitmeel.

Het gaat misschien een beetje tegen de traditie in,
en het is vast niet educatief verantwoord,
maar in onze Driekoningenkoek gaan drie bonen –
ieder kind is koning voor een dag.

In ons huis ligt macht binnen handbereik
en is tegelijk tamelijk taneloos –
de papieren kroon biedt geen onschendbaarheid
en waait al in het lichtste briesje van het hoofd.

Maar zo heb ik haar ook het liefst, de macht,
zo kwetsbaar dat je haar moet delen,
liefst nog met minderheid en machtelozen,
om iets voor elkaar te krijgen.

Misschien moet ik nóg een Driekoningenkoek bakken,
voor na het kerstreces.

Eentje met genoeg bonen voor iedereen.